

Un 2020 amb moltes incerteses

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 5 de gener de 2020

Amics, amigues,

Aquesta voldria ser una carta de comiat d'aquest any 2019 i ho és. També voldria ser-ho de benvinguda del 2020 i ho és. Ho dic en condicional perquè, sí, ens acomiadem del 2019 però, des de la meua òptica, no ha estat un bon any i el 2020 es presenta amb tantes incerteses que no sé si pot ser benvingut i tant de bo m'equivoqui. No sé com em jutgeu, però em considero un escèptic que de vegades em trobo immersit en el núvol de l'optimisme i altres en el del pessimisme. Què voleu que us digui? En aquests moments em sento una mica perdut. Pot ser l'edat. Tant de bo!

Sortint de la nostra closca, no em direu que el món està com per ser optimistes! Allò del Trump, del Bolsonaro, del cop d'estat a Bolívia –a destacar l'espantós ridícul de la diplomàcia espanyola volent entrar amb quatre “geos” encaputxats i armats a l'ambaixada mexicana a La Paz; són així..., ja ho sabem–, el Putin, Netanyahu, Al-Assad, Erdogan, la creixent extrema dreta europea, Vox... i cia! I me'n descuido molts.

Morts ofegats a la Mediterrània. Els que se'n surten no troben l'acolliment degut en la “humanista” Europa. Màfies, no tan sols d'emigrants, també de drogues, prostitució, armes, tràfic de nens i adults. Monarquies que no tan sols fan els ulls grossos, sinó que són part del negoci. Misèria, malaltia guarible, corrupció, injustícia de tota mena. Violació dels drets humans arreu! Guerres interessades, maldat, despotisme, esclavatge, sí, en ple segle XXI. Els estats no donen l'abast perquè no volen. Les grans potències hipotequen el futur del planeta i de la humanitat per interessos a curt termini: ignorants, farsants i criminals.

Cal parlar, per ser justos, d'aquelles persones i organitzacions que dediquen grans esforços per pal·liar aquests mals que els estats són incapaços d'assumir perquè els preocupa la carrera espacial, emmagatzemar armes de destrucció i els seus dirigents, acumular fortunes de forma il·legal i sense la més mínima consciència ètica ni moral. Si no fos pels voluntaris, ONG de tota mena, el món seria un femer més gros del que és ara; també el nostre món occidental. No cal anar gaire lluny.

I, sense anar gaire lluny, no tinc més remei que parlar d'alguna de les calamitats més grans que hem viscut enguany al nostre país. Hi ha hagut un vergonyós, patètic i injust judici contra demòcrates que tan sols van pretendre complir amb el mandat del poble. La sentència no ha estat més que la ratificació d'un desig de venjança contra Catalunya i els seus servidors públics. Això ve de fa segles i enguany han intentat reblar-ho. Alguns polítics de la dreta espanyola, sempre reaccionària, pretenien *descabezar* l'independentisme i els seus líders més visibles, perquè d'independentistes n'hi ha milions a Catalunya i no poden ni podran mai amb tots. Passi el que passi, sempre quedarà la llavor que dóna fruits i en seguirà donant fins a la victòria final. La història jutjarà els *descabezadores* i potser abans del que es pensen. Sempre els quedarà el recurs de refugiar-se al Brasil, perquè a Europa no els voldran. Aquí, ja s'ha vist, només accepten demòcrates i gent de bé.

Malgrat que sempre es corre perill quan es parla de l'actualitat del dia a dia, no puc evitar veure el que està passant aquests dies amb les estranyes negociacions entre el PSOE i ERC. Darrere s'hi amaguen coses que no sabem, o perquè no hi ha gran cosa o perquè el què hi ha és inconfessable. Pedro Sánchez va subscriure el nefast article 155 i va dir que *no és no*. Genial! I ara hi ha algú que pretenia negociar qui sap què i s'ha hagut de conformar a negociar una altra taula de negociacions. Ingenuïtat o interessos ocults que tothom ja

comença a endevinar? No aconseguiran ni l'alliberament de Junqueras, tot i que el Tribunal de Justícia de Luxemburg ja s'hi ha pronunciat a favor i és d'obligat compliment. Que Junqueras anés a Estrasburg a recollir l'acta d'eurodiputat flanquejat per dos policies espanyols per banda seria una imatge esperpèntica que passaria als annals de la vergonya espanyola i europea. Però ja hem vist que segons a quins indrets la vergonya no se sap què és i la dignitat menys.

ERC no està quedant gaire bé, i ho dic amb dolor. Però més dolor em causa que la deslleialtat trenqui la UNITAT sense la qual no anirem enlloc i que el bescanvi de cromos enverinats ens dugui a la vergonya i a la desnaturalització de l'independentisme. Ens estan enganyant i dividint! Entre altres: no es pot bescanviar un pres polític per un president. Els presos polítics s'han d'alliberar **tots alhora!** La immunitat de Junqueras comporta la nul·litat del JUDICI. Això no ho permetran. Què passarà? ERC, perquè no sigui dit, ha votat abstenir-se a la investidura de Sánchez en l'assemblea del dia 2 de gener. A canvi de què? D'una taula de negociació que acabarà com l'anterior, aixecant-se de la taula quan es proposi un intermediador. Promeses de transferències de competències i diners; més promeses que no es compliran com no s'han complert mai.

Així tombem l'any, com es tombaran totes les nostres il·lusions. Celebrar el Cap d'Any em sembla una bajanada. El que s'hauria de celebrar són els avenços aconseguits quan s'acaba l'any. Per tant, aquest Cap d'any, no hi havia res a celebrar. El que ve ...?

No obstant això, **us desitjo pel 2020, salut, felicitat i alegria en la vostra vida familiar i personal.**

Vostre,

Josep M. Boixareu Vilaplana